

RECHTBANK
van
EERSTE AANLEG
te
BRUSSEL

Parket : Nr : 66.P7.4035-97

Griffie : Nr :

O.R.../

Procedurekosten :

Tijdens de openbare terechtzitting van 8 juni 2007
heeft de 52ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel
rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

TEGEN :

1. _____, pluimveehandelaar, geboren te
op _____, wonende te _____ ;

die verschijnt, bijgestaan door M^r.
advocaat,

lees

2. huisvrouw, geboren te op
 , wonende te loco
 die verschijnt, bijgestaan door (m.
 advocaat;

Beklaagd van, In het gerechtelijk arrondissement ,

Tussen 1/5/1995 en heden,
 Meermaals,

Terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze toestand nog steeds voortduurt.

A. Tussen 1/5/1995 en 24/4/1997

Met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan de bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald een bestaande chalet te hebben verbouwd, zodat er een tweede woning ontstaat

op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd
 toebehorende aan
 samenwonende te

B. Tussen 25/4/1997 en heden

Met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, en van de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A

gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde te plaatse zoals vermeld onder de tenlastelegging A.

In aanwezigheid van:

in zijn hoedanigheid van
Stedenbouwkundig inspecteur van het Vlaamse
Gewest, Agentschap Inspectie RWO

Vrijwillig tussenkomende partij,
vertegenwoordigd door mr.

loco

advocaat;

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 9 januari 2002,

* * *

Gezien de stukken van de vervolging

Gehoord de uitleg en de middelen van de beklaagden;

Gehoord substituuat van de procureur des Konings in haar samenvatting en conclusies;

Gehoord de uitleg en middelen van de vrijwillig tussenkomende partij;

Gehoord het antwoord van de beklaagden;

I Wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft :

Bij arrest van 10 juni 2005 heeft het Hof van Cassatie de rechtspraak van de Raad van State bevestigd, stellend dat de gewone rechter bevoegd is om te oordelen over de herstellvordering en dat die bevoegdheid van de gewone rechter de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit.

(Cass. 10 juni 2005, met noot, Tijdschrift voor Milieurecht, 2005, pg. 663)

II Wat de verjaring van de strafvordering betreft :

1. De verjaring van de strafvordering raakt de openbare orde en dient derhalve ambtshalve door de rechtbank onderzocht te worden.

De verjaringstermijn van de strafvordering van de weerhouden tenlasteleggingen bedraagt vijf jaar.

2. De feitenrechter oordeelt soeverein of feiten al dan niet verbonden zijn door eenheid van opzet en derhalve een collectief misdrijf uitmaken.

Gelet op de aard van de weerhouden feiten, met name inbreuken op de stedenbouw-wetgeving is de rechtbank van oordeel dat deze de uiting zijn van eenzelfde opzet zodat de verjaring van de strafvordering begint te lopen vanaf het laatste feit, in casu gepleegd zijnde op 24 april 1997.

De verjaring van de strafvordering werd gestuit door het zittingsblad dd. 15 maart 2002 waarbij de zaak uitgesteld werd.

3. Hierbij dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat de weerhouden feiten dateren van voor 1 september 2003 zodat de schorsingsgrond voorzien in artikel 24 lid 1, 1° van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering van toepassing blijft, derwijze dat de verjaring van de strafvordering geschorst was vanaf de inleiding van de zaak ten gronde gedurende één jaar zijnde vanaf 18 januari 2002 tot 17 januari 2003.
(Arrest Arbitragehof, 19 januari 2005, arrest nr.)

In acht genomen voormelde schorsings- en stuitingdadens is de verjaring van de strafvordering op heden niet bereikt.

III. Wat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak betreft :

Bij toepassing van artikel 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan de rechtbank indien zij van oordeel is dat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak overschreden is een eenvoudige schuldigverklaring of een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf.

De beoordeling van het begrip “redelijke termijn” dient niet “in abstracto” te geschieden, maar rekening houdend met de concrete gegevens van elke zaak afzonderlijk.
(Cass. 5 mei 1987, Pas., 1987, I, 1.029)

Het komt de rechter toe, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en meer bepaald de complexiteit ervan, met het gedrag van de rechtsonderhorige en de houding van de bevoegde overheden, na te gaan of in een bepaalde zaak de redelijke termijn niet is overschreden.
(Arbitragehof arrest dd. 19.1.2000)

De problematiek van stedenbouw is complex.

De zaak werd herhaaldelijk op verzoek van beklaagden uitgesteld.

Gelet op voormelde elementen is de rechtbank van oordeel dat de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld niet is overschreden.

IV Beoordeling op strafgebied :

1. Uit de stukken waarop de rechtbank vermag acht te slaan blijkt dat op 85 meter van de as van de rijbaan een niet vergunde woning werd ingeplant door beklagden.

Deze woning is rechthoekig en heeft een gevelbreedte van 11,50 m en een lengte van 13 m. De nokhoogte bedraagt ongeveer 8 m.

Het gebouw is opgetrokken in snelbouw baksteen en de buitenmetselwerken zijn volledig voltooid.

2. Bij verhoor ter terechtzitting erkende eerste beklagde dat er geen vergunning werd aangevraagd.
3. Beklagden hebben op 29 september 2007 een regularisatieaanvraag ingediend bij het College van Burgemeester en Schepenen te die geweigerd werd.
Beklagden hebben de verschillende mogelijke administratieve procedures doorlopen en wachten thans ten einde raad op een uitspraak van de Raad van State.
4. Artikel 2 van het Strafwetboek bepaalt dat de tenlastegelegde feiten zowel ten tijde van het plegen van het misdrijf als ten tijde van het vonnis strafbaar dienen te zijn.

De strafbepalingen van het Stedenbouwdecreet werden opgeheven door het Ruimtelijke Ordeningsdecreet.

Wat de tenlastelegging A betreft dient thans het artikel 99, 146 en 147 van het Ruimtelijke Ordeningsdecreet te worden weerhouden als strafbaarstelling.

5. Het kwestige bouwwerk is gelegen in een agrarisch gebied.

Het kwestige bouwwerk is niet gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, doch in een agrarisch gebied zodat de instandhouding niet strafbaar is daar artikel 146, derde lid, van het Decreet Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de strafsancities voor het instandhouden van inbreuken niet gelden voor zover de handelingen, werken, wijzigingen, of strijdig gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

(Arbitragehof, Arrest nr. dd. 19 januari 2005),

Voor de feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging B geldt er thans geen strafsanctie meer.

Dit belet echter niet dat de herstellvordering met betrekking tot dit misdrijf van instandhouding tijdig werd ingesteld en over deze herstellvordering door de rechtbank nog steeds uitspraak moet gedaan worden.

6. Het feit dat er geen bezwaren zijn van de bureu en dat beklagden aanvoeren ter goeder trouw te hebben gehandeld neemt de strafbaarheid niet weg.

Gelet op voormelde motieven, de elementen van het strafdosser en de overeenstemmende elementen bekomen uit het onderzoek van de zaak ter terechtzitting waaromtrent tegenspraak werd gevoerd is de rechtbank van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de weerhouden tenlastelegging A bewezen zijn lastens eerste beklagde en tweede beklagde

Beklagden dienen te worden vrijgesproken van de tenlastelegging B.

V. Wat de tussenkomst van derden in het strafproces betreft :

De rechtspraak aanvaardt thans dat derden onder bepaalde voorwaarden vrijwillig kunnen tussenkomen in een strafproces.

Gelet op artikel 149 van het Ruimtelijke Ordeningsdecreet kan de stedenbouwkundig inspecteur vrijwillig tussenkomen in huidige strafprocedure.

VI. Straftoemeting :

Bij de bepaling van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de objectieve ernst van de feiten en met de persoonlijkheid van eerste en tweede beklagde die een blanco strafregister hebben.

VII. Beoordeling van de herstelvordering :

1. Bij Arrest van 2 april 2004 besliste de Raad van State dat de herstelmaatregel een maatregel is van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort. Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter van de rechterlijke macht de herstelvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding berust.
(Raad van State, 2 april 2004, R.W. 2004-2005, kol. 306)

2. Het Hof van Cassatie bevestigde in het in verenigde kamers gewezen Arrest van 10 juni 2005 voormelde rechtspraak van de Raad van State.

Het feit dat de herstelvordering behoort tot de strafvordering, belet niet dat de rechter de uitspraak over de straf en de herstelvordering mag splitsen.

De regel van eenheid van de strafrechtelijke uitspraak is hier niet van toepassing.
(Cass. 12 april 1994, Arr. Cass. 1994, nr. 171; De Nauw, Flamey en Ghysels, Milieustraf – en milieustrafprocesrecht, Actuele Vraagstukken, Larcier, 2005, pg. 313)

3. Bij Arrest van 15 juni 2004 besliste het Hof van Cassatie dat de rechter moet nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.
Het behoort hem niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.
(Cass. 15 juni 2004, R.W. 2004-2005, kol. 1613)

4. De strafrechter is niet verplicht de afwikkeling van de administratieve procedures af te wachten.

Enerzijds dient onderlijnd te worden dat de beklaagden niet het slachtoffer mogen worden van de eventuele vertraging in de afhandeling van de administratiefrechtelijke procedure.

Anderzijds hebben de beklaagden wel de plicht de nodige naarstigheid aan de dag te leggen voor de bespoediging van voormelde procedure voor zoveel als mogelijk.

Daar de procedure voor de Raad van State ingeleid door beklaagden reeds ver gevorderd is en het verslag van de auditeur reeds werd neergelegd is de rechtbank

van oordeel dat het voorbarig zou zijn thans reeds uitspraak te doen over de herstellvordering en het passend voorkomt de verdere behandeling van de herstellvordering te verdagen op vaste datum.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet terzake en/of overbodig.

Alle kosten werden gemaakt voor de bewezen verklaarde tenlastelegging.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen :

- 2, 40, 100 van het strafwetboek,
- 154, 162, 185, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 44 § 1-1°, 64, 65, 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970,
- 11, 12, 13, 16, 21, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 28, 29, 41 van de wet van 1 augustus 1985 gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
- KB van 18 december 1986,
- KB 29 juli 1992 gewijzigd door KB 23 december 1993,
- 2-2° van de wet van 24 februari 1921,
- 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- 1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;
- 3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;
- 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet houdende Organisatie van de Ruimtelijke Ordening

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK

Verleent akte aan _____ in zijn hoedanigheid van
Stedenbouwkundig inspecteur van het Vlaamse Gewest, Agentschap Inspectie
RWO _____ van zijn vrijwillige tussenkomst in huidige zaak.

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK

Spreekt _____ vrij van de tenlastelegging B.

Veroordeelt beklaagde _____ uit hoofde van de tenlastelegging A tot:

- een geldboete van $200 / 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een
vervangende gevangenisstraf van 20 dagen;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **25 EURO**, gebracht bij
toepassing van de wettelijke opdecimen op **137,50 EURO** overeenkomstig de wet van
1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993
en de wet van 26 juni 2000;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO
overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij
K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

* * *

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK

Spreekt vrij van de tenlastelegging B.

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de tenlastelegging A tot:

- een geldboete van $200 / 40,3399 \times 200 = 991,57$ euro

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 20 dagen;

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **25 EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecieimen op **137,50 EURO** overeenkomstig de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en de wet van 26 juni 2000;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van 25 EURO overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten van de openbare actie in totaal bedragende 52,97 euro;

Stelt de zaak wat de verdere beoordeling van de herstellvordering betreft in voortzetting op de zitting van 21 december 2007 van de 52ste Kamer van de Correctionele Rechtbank te Brussel.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

alleenzetelend rechter

substituut Procureur des Konings

griffier

(goedgekeurd de doorhaling van / woorden en / lijnen)